

Szerkesztői üzenet

VISSZHANG - LV. évfolyam 27. szám, 2011. július 8.

Mióta az új médiatörvény szövege nyilvánosságra került, nem telt el nap úgy, hogy ne kapnánk aggódó üzeneteket. Az aggodalom nem csak az *Élet és Irodalom*-ért szól, sőt, nyilván, nem is elsősorban a lapért, hanem általában, a lapon keresztül a szólás- és véleményszabadságban rejlő értékekért, ami a most hatályban lévő törvény elfogadásáig természetes volt és magától értetődő. Többségében azok írtak, akik nem tudják elfogadni, hogy ezeknek a jogoknak a gyakorlását a továbbiakban testület ellenőrzi, homályos, rosszul megfogalmazott és önkényesen értelmezhető szabályok szerint. Olyanok, akik ezeket a jogokat elidegeníthetetlen jogoknak tartják, akik jogszerű és törvényes gyakorlásukkal kapcsolatban elegendőnek tartják a polgári és a büntető törvénykönyvet. Megfelelőnek tartották a korábbi sajtótörvényt. Az eddig hatályos törvény lelke a rendszerváltás időszakában született, a szabadság lázában, ennek megfelelően alapjában véve korlátokat lebontó, a sajtó szabadságát megjelenítő rendelkezésekkel.

A most hatályba lépett sajtótörvény szellemisége illeszkedik a jobboldali kormányzat korlátozó, rendpárti ideológiájába, a kormányzati túlhatalom ideáljába, abba a folyamatba, amelynek során Magyarország autokrácia lett, közéleté átláthatatlan, tele ellentmondással, fenntarthatatlan rendszabállyal.

Normális körülmények között egy lapot a jogszabályi környezet - nevezetesen a törvények által garantált sajtószabadság - és a lap olvasói tartanak életben, kiváltképp, ha a lap tisztán piaci bevételekből, az eladott lapmennyiség árából és hirdetési bevételekből tartja el magát. Az *ÉS* ilyen.

Minden megvásárolt példány, minden új előfizető egyszerre erősíti a lapot és olvasóját, ha úgy tetszik, erőt jelent az elhatalmasodó rendpártisággal szemben. Szükségünk van egymásra.